

Sygn. akt IV CSK 613/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J.W.
przy uczestnictwie M.W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J.W. oparł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 26 lipca 2017 r. na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., zarzucając naruszenie licznych przepisów postępowania i prawa materialnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnił tym, że „istnieje konieczność rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy naruszenia przepisów prawa materialnego wskazanych w zarzutach nr 1) i 4) skargi” ze względu na wyrażnie nieprawidłowe rozliczenie nakładu wnioskodawcy oraz tym, iż „zasadne wydaje się także rozpoznanie wątpliwości skarżącego wskazanych w pkt 2) i 5) oraz 3) i 6) skargi. Według skarżącego, dotyczy to „nieprawidłowości procedowania i ustalania stanu faktycznego przez Sądy obu instancji”, „przejęcia przez sąd drugiej instancji” ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji bez dostatecznie merytorycznych rozważań w tej kwestii, uczynienie wadliwych i wewnętrznie sprzecznych ustaleń, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały w istotnej mierze sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały prawidłowo rozpoznane”. Wywody te skarżący podsumował stwierdzeniem, że „prawidłowa analiza materiału zgromadzonego w sprawie powinna doprowadzić sąd drugiej instancji, do dokładnie odmiennych ustaleń, niż te, które poczynił sąd pierwszej instancji”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez skarżącego (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wszechstronnie wyjaśniono zasady prawidłowego uzasadniania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przytoczone wywody skarżącego prowadzą wprost do wniosku, że skarżący tych zasad nie uwzględnił.

Nie została nawet wskazana ani prawidłowo nazwana przyczyna przyjęcia skargi i można jedynie założyć, że chodzi o przyczynę przewidzianą w art. 389⁹ § 1

pkt 4 k.p.c., gdyż brak jest jakiegokolwiek elementu mogącego świadczyć o powołaniu się na inną przyczynę spośród przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 lub 3 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku sprowadza się do zbiorczego odwołania się do wszystkich przepisów objętych podstawami skargi oraz ogólnikowego powtórzenia niektórych zarzutów kasacyjnych.

Tak sporządzone uzasadnienie: nie zawiera koniecznego elementu, jakim jest powołanie argumentów mających świadczyć o „oczywistej” zasadności skargi, nie odróżnia uzasadnienia podstaw skargi od uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, skupia się głównie na podważaniu dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, co jest w skardze niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

at